

деро-Кайши и пр.¹⁾ Сега тамъ нѣма жива бѣлгарска душа, съ изключение на нѣколко още кжши въ Пазарака, които сж двоезични т. е. говорятъ бѣлгарски и грѣцки и сж на по-грѣчване.

1826—1842 г.

№ 110.

Македония.

Павелъ Йосифъ Шафарикъ, първиятъ славѣнски етнографъ и славистъ на врѣмето си, особено се е стараелъ да събере положителни вѣсти за бита, езика и миналото на македонскитѣ славѣни. Като не му се удало обаче да задоволи своитѣ мечти и да споходи светитѣ за него мѣста въ отечеството на Кирила и Методия, Шафарикъ почналъ да събира вѣсти за тая земя и народитѣ ѝ отъ ония македонци търговци, които той срѣщалъ въ Бѣлградъ, Нови-Садъ и др. Той живѣлъ много години въ Нови-Садъ като учителъ и директоръ на сръбската гимназия. Между латинскитѣ бѣлѣжки на Шафарика отъ 1826—1827 г., които събралъ отъ устата на търговеца цинцаринъ Никола отъ с. Магарево (Битолско), ще приведа слѣднитѣ редове:

„Въ Манастиръ (т. е. Битоля), Тиквешъ, Прилѣпъ, Мегленъ, Воденъ и пр. живѣятъ чисти бѣлгари; сжщо и турцитѣ говорятъ бѣлгарски... Славѣнитѣ въ цѣла Македония сами се наричатъ бѣлгари. Сърбитѣ начеватъ отъ Прищина и задъ Нишъ. Сжщо и нишлиитѣ по-обичатъ да се наричатъ бѣлгари.“ (Срв. Ив. Д. Шишмановъ, Личнитѣ сношения на Шафарика съ бѣлгаритѣ. Бѣлгарски прѣгледъ, год. II, кн. XII стр. 78).

Прѣвъ 1842 год. излѣзе Slowanský národopis. Sestawil Pawel Josef Šafařík. S mapau. W Praze 1842. За прѣвъ пжтъ въ тая специална книга по славѣнска етнография е посочена по-точно границата между сръбското и бѣлгарското племе. Тая граница подробно се указва на стр. 40 и 50, а още по-ясно тя личи въ приложената къмъ съчинението етнографска карта, озаглавена: Slovanský Zeměvid od P. J. Šafaříka. V Praze MDCCCXLII. Юго-западната и южна бѣлгарска граница върви по Тимокъ на юго-западъ, минава на 1½ миля западно отъ

¹⁾ Цитувано по Венелина, Древнѣ и нынѣшнѣ Болгаре. Москва 1829 г., стр. 3. Нѣмахъ на ржка оригинала.